

Kjöbenhavn den 8de
August 1820.
Skrevne Digte.

Til Thorvaldsen.

daterede 23

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Den høje Kunstner, jeg min Sang indvier,
Som vandrer blidt, sin stille Kunstnervej,
O! lytted Han til mine Melodier,
Ih! planted Han kun en Forælsommig.
Naar paa den lille Blomst Han ventelig staar,
Da banker højt i jelig Fryd mit Hjerte,
Thi høj Begjæringens himmelbrene Luer,
Opfyldte det med jelig Fryd og Smerte.

Paa Jorden jaa man ej hans Lige duede,
Og over Bærdner, gaaer hans høje Vej,
See Han fremmaner De Høifjernes Spele,
Og i Forklæthed, viser Anden sig.
I jelig Højhed, seer jeg Christus dele,
Til Hørets Børn sin Naadegave ud;
Og fra det Skjønne Højtidsfulde Hale,
Gjenlyder i landers Stemme, Tilbed Gud.

S. T.

Herr Etatsraad Thorvaldsen.

#

Hvort ser jeg atter, hvad paa Jord mit Dje
 Bortdrage maer fra Livets vilde Klav,
 Jeg ser min Frelser, ydmyg sig at bje,
 Og fandre selv, hvad Tensinder Han gav,
 Johannes, Du bereder Herrens Leje,
 Din Hje Stand, er fangst for Jordens Glands,
 Du hviler vilig selv paa haardt Leje
 Og Himlen aabnes for din indre Sands.

#

Dog Hvo fremmaade vil med Ord at male,
 Hvad magtig Kunstneren udtalt har,
 Med Sand, vil lade Hje Stander Tale,
 Og hvad Kartusinder, ej skuet har,
 At trylle atter frem for Nutids Gje,
 Hvad Jendne Secter gjemmer i sit Indre,
 At have Blikket med det Evig Hje,
 Hvor Haabets Lyse Stjerne sees at lindre.

#

O! Thorwaldsen for sig Du bortdrager,
 Til fjerne Lande, kalder Nornen Dig,
 Dog ej i Smertens Time vi forfager,
 Hvor elskte Kunstner, Du er lykkelig,

Dog! Tanker stundom vemodfuldt dit Hjerte,
 Naar Faderlandets Minde det omrører,
 Du tank, att ogsaa jeg Dig kjende lærte
 Og at Dit Minde i mit Hjerte lever.

Forfatterinden af Lofte Vers, beder Thorwaldsen
 Maanedt De mange der lærte at kjende og, Antik
 Hans Naad, ogsaa at, kjenke Hende en værdig
 Plads i Hans Erindring.

Marietta Selmer.